

St-418/2023

TRGOVAČKI SUD
U
SPLITU

ZA

VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
U
ZAGREBU

ŽALBA VJEROVNICA

- 1) **MIONE BURAZIN** OIB: 46368836060 s prebivalištem u Splitu, Velebitska 5
- 2) **TOMISLAVA BURAZINA** OIB 98808120605 s prebivalištem u Splitu, Velebitska 5
oboje zastupani po punomoćniku Zoranu Zoviću, odvjetniku u Splitu:
- 3) **ODVJETNIKA ZORANA ZOVIĆA** OIB 19457167274 sa sjedištem ureda u Splitu,
Gundulićeva 20

protiv rješenja gore naslovljenog suda
od 25. rujna 2024.g. o ukidanju odluka
skupštine vjerovnika u gore citiranom
predmetu

trostruko
punomoć u spisu
U PRIVITKU: kao u tekstu

ODVJETNIK
ZORAN ZOVIĆ
SPLIT
ODVJETNIK
ZORAN ZOVIĆ
SPLIT

Pravodobno se podnosi žalba protiv rješenja gore naslovljenog suda o ukidanju odluka skupštine vjerovnika od 25. rujna 2024.g. pobijajući isto u cjelosti, a sve zbog

pogrešne primjene odredbe članka 108. Stečajnog zakona («Narodne novine», br. 71/15., 104/17. i 36/22, 27/2024

a sve iz slijedećih

razloga

Pobijanim rješenjem sud je izrekao:

Prihvaća se zahtjev vjerovnika RH, Ministarstvo financija, Porezna uprava, OIB: 18683136487, Zagreb, Katančićeva 5, za ukidanje odluka skupštine vjerovnika od 17. rujna 2024. koja glasi:

"I. Ovlašćuje se stečajni upravitelj podnijeti tužbu za naknadu štete protiv Republike Hrvatske i Grada Splita, te u tom slučaju o predujmljivanju sredstava od strane stečajnih vjerovnika za troškove postupka takve tužbe koje bi mogle potraživati suprotne strane u sporu ako se spor izgubi;

II. Prihvaća se prijedlog stečajnog upravitelja za angažiranje odvjetnika s time da nagradu ostvaruje u slučaju uspjeha u postupcima ili naplati odnosno pribavljanju koristi za stečajnog dužnika i to prvenstveno na trošak protivne strane, a tek ako ne bude moguće, tada na trošak stečajnog dužnika."

Pobijano rješenje nije osnovano.

Iz obrazloženja pobijanog rješenja u bitnom proizlazi:

18. Tako se pri donošenju odluke o pokretanju parnice mora voditi računa o svrsishodnosti postupka čije se pokretanje predlaže, odnosno o vjerojatnosti uspjeha u sporu, jer je zajednički interes stečajnih vjerovnika namirenje tražbine vjerovnika iz stečajne mase i to u što većem iznosu, a ne smanjenjem mase u slučaju gubitka spora. Dakle, da pokretanje parnice u kojoj nije izvjestan uspjeh stečajnog dužnika u sporu, štoviše, u kojoj je izvjesniji dužnikov neuspjeh u sporu, nije u zajedničkom interesu stečajnih vjerovnika, već je protivno njegovom interesu.

U odnosu na ovaj dio obrazloženja žalitelji ističu kako slijedi;

O STEČAJNOJ MASI

Ovdje žalitelji u prvom redu moraju podsjetiti na onaj dio izvješća stečajnog upravitelja koji su svi vjerovnici prihvatili, a glasi:

4. PREGLED IMOVINE I OBVEZA

IMOVINA: Nema imovine, osim potencijalne naknade štete u slučaju da se pokrene i dobije sudski spor.

Odnos IMOVINE i OBVEZA: imovina - 0,00 EUR-a, /// obveze - najviše 493.648,43 EUR-a.

Drugim riječima, stečajna masa je 0 (nula), pa se teško može smanjiti.

O VJEROJATNOSTI USPJEHA U SPORU

Niti jedan parnični postupak ni pred jednim sudom nije vjerojatan u pogledu pozitivnog ishoda ni za jednu od parničnih stranaka.

Niti jedan.

Dapače, svaki je neizvjestan do te mjere da se niti približan stupanj te (ne)izvjesnosti ne može odrediti, a takvih je primjera doslovno na tisuće, pa je „bolje“ za

sve sudionike pravosudnog postupanja da se ova žalba time više od ove rečenice ne bavi.

Nadalje, pobijanim rješenjem sud je ukinuo i onaj dio odluke iz točke I. koji glasi: „, te u tom slučaju o predujmljivanju sredstava od strane stečajnih vjerovnika za troškove postupka takve tužbe koje bi mogle potraživati suprotne strane u sporu ako se spor izgubi.“, pa je na ovaj način sud u osnovi onemogućio žalitelje Mionu i Tomislava Burazina da baš oni (ako nitko drugi od vjerovnika ne bi htio) predujme sredstva za pokriće troškova eventualno izgubljene parnice, a stečajni je upravitelj i predložio donošenje takve odluke samo pod uvjetom da se predujme ti troškovi.

Stoga, ukoliko vjerovnici, bilo svi bilo samo ovi žalitelji, ne bi u cijelosti predujmili naloženi iznos parnica ne bi ni mogla biti pokrenuta, jer je, na koncu, jasno da stečajni upravitelj takvo što ne bi učinio na vlastitu materijalnu odgovornost.

Nadalje, u odnosu na točku 20. obrazloženja pobijanog rješenja žalitelji ističu kako niti nalaz pok. prof. dr. Hrvoja Kačera, niti izvješće odvjetnika Zovića nisu dokumenti odnosno dokazi na temelju kojih bi se vodila takva parnica, već su ta pismena imala poslužiti samo kao temeljna informacija o tome najprije stečajnom upravitelju, a zatim vjerovnicima.

Ovo stoga što je sama dokumentacija za takvu parnicu toliko velika da je potpuno neekonomično u ovom postupku istu detaljno obrazlagati ili iznositi.

U tom smislu sud pogrešno obrazlaže i kada ističe pod točkom 20. slijedeće;

Zakon o pomorskom dobru i morskim lukama

(„Narodne novine“ broj 158/03, 100/04, 141/06, 38/09, 123/11, 56/15 i 98/19, dalje: ZPDML) definira pretpostavke stjecanja koncesije na pomorskom dobru (valjano provedeni postupak), kao i trenutak stjecanja iste (sklapanje ugovora o koncesiji), te prije tog odnosa ne postoji nikakav posebni odnos temeljem kojeg bilo tko (pa tako ni ovaj stečajni dužnik) može legitimno očekivati buduće dodjeljivanje koncesije, već se ista dodjeljuje sukladno Zakonom (ZPDML-a). Nastavno na navedeno sud nalazi da ne egzistira protupravnost u postupanju javne vlasti.

Pogrešno stoga što Splitsko-dalmatinska županija jest stupila u pravni odnos sa stečajnim dužnikom tako što ga je ovlasila da zatraži lokacijske dozvole za zahvat u prostoru konkretnog pomorskog dobra.

DOKAZ: odluka Splitsko-dalmatinske županije KLASA: 934-01/16-01/0258 od 02. ožujka 2017.g. koja se dostavlja u scan ispisu

Naime, odredbom članka 763. Zakona o obveznim odnosima (»Narodne novine«, br. 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21., 114/22. i 156/22, 155/23 propisano je:

(1) Ugovorom o nalogu obvezuje se i ovlašćuje nalogoprimac poduzimati za račun nalogodavca određene poslove.

(2) Nalogoprimac ima pravo na naknadu za svoj trud, osim ako je drukčije ugovoreno ili proizlazi iz naravi međusobnog odnosa.

pa je sasvim jasno da taj pravni odnos u osnovi jest odnos stranaka Ugovora o nalogu tako što je županija nalogodavac, a stečajni dužnik nalogoprimac.

Osim toga, odredbom članka 773. istog zakona propisano je:

(1) Nalogodavac je dužan naknaditi nalogoprimcu, čak i ako njegov trud bez njegove krivnje nije imao uspjeha, sve potrebne troškove što ih je učinio za izvršenje naloga, s kamatama od dana kad su učinjeni.

(2) On je dužan preuzeti obveze što ih je nalogoprimac uzeo na sebe obavljajući u svoje ime povjerene mu poslove, ili ga na drugi način osloboditi njih.

dok je odredbom članka 774., štoviše, propisano:

Naknada štete

Članak 774.

Nalogodavac je dužan naknaditi nalogoprimcu štetu koju je ovaj pretrpio bez svoje krivnje u obavljanju naloga.

Upravo temeljem te ovlasti stečajni dužnik jest ishodio lokacijske dozvole.

DOKAZ: lokacijska dozvola od 14. lipnja 2017.g. KLASA: UP/I-350-05/17-01/000003 za postavljanje pontonskih elemenata za dijelu mora uz katastarsku česticu broj 14113/1 KO Split, lokacijska dozvolu od 19. prosinca 2018.g. KLASA: UP/I-350-05/15-01/000064 za gradnju građevine ugostiteljske namjene – restoran i klub vodenih sportova, te gradnju pripadajuće infrastrukture – kolno-pješačka površina s parkiralištem sve na pomorskom dobru na dijelu katastarske čestice broj 14113/38 (stara oznaka katastarska čestica zemlje 14113/1 KO Split)

Tijekom tih upravnih postupaka stečajni dužnik se u dobroj vjeri izložio velikim troškovima zbog kojih je, na koncu, pretrpio običnu štetu u nemaloj visini o kojoj je iznosio vjerovnik/odvjetnik Zović na izvještajnom ročištu.

S druge strane žalitelji moraju ukazati da je čak i Ministarstvo mora, prometa i infrastrukture 04. veljače 2019.g. uputilo dopis Splitsko-dalmatinskoj županiji koji u bitnom glasi:

Budući da je društvo Mehatronika Burazin d.o.o. ishodilo tražene dozvole kao potvrdu usklađenosti planiranog zahvata sa važećim prostornim planovima čime su s te strane ispunjeni uvjeti propisani Zakonom o pomorskom dobru i morskim lukama („Narodne novine“, broj 158/03, 100/04, 141/06, 38/09, 123/11 i 56/16) i Uredbom o postupku davanja koncesije na pomorskom dobru, imajući u vidu i troškove ishođenja istih dozvola ishođenih temeljem Vašeg ovlaštenja, ovim putem prosljeđujemo Vam dokumentaciju na nadležno postupanje te Vas pozivamo da pokrenete postupak za dodjelu koncesije na pomorskom dobru za planirani zahvat.

DOKAZ: dopis Ministarstva mora, prometa i infrastrukture 04. veljače 2019.g. upućen Splitsko-dalmatinskoj županiji pod KLASA: 342-22/18-01/424 koji se dostavlja u scan ispisu

na koji dopis se Splitsko-dalmatinska županija također potpuno oglušila (i ne samo na taj).

Također, ono što je posebno važno, o postupanju stečajnog dužnika glede ishoda predmetnih lokacijskih dozvola bilo je obaviješteno i Županijsko državno odvjetništvo u Splitu koje nije našlo nikakve zapreke za daljnje postupanje glede ishoda dozvola od strane stečajnog dužnika.

DOKAZ: očitovanje ŽDO Split dostavljeno Splitsko-dalmatinskoj županiji pod R-DO-61/18 17. svibnja 2018.g. koje se dostavlja u scan ispisu, potpisano po istoj zamjenici koja je od gore naslovljenog suda na izvještajnom ročištu tražila ukidanje odluka skupštine vjerovnika stečajnog dužnika

Stoga, sud očigledno pogrešno zaključuje kada ističe na kraju obrazloženja pobijanog rješenja;

21. Slijedom navedenog sud nije u pogledu zahtjeva za naknadu štete za koju stečajni dužnik smatra da mu je nastala našao da se temelji na pravnoj osnovi koja se može procijeniti do stupnja vjerojatnosti, a sve i da je suprotno, radi se o zahtjevu koji je krajnje neizvjestan u pogledu visine. Kako je stav suda da bi stupanj vjerojatnosti uspjeha stečajnog dužnika u sporu bio izrazito nizak, odnosno da pokretanje takve

parnice nije u zajedničkom interesu stečajnih vjerovnika, to je odlučio kao u izreci ovog rješenja.

jer je potpuno pogrešno prosudio o pravnoj osnovi budući da taj osnov nije proizašao iz koncesije odnosno sklopljenog Ugovora o koncesiji, već je taj osnov nastao upravo zbog toga što Splitsko-dalmatinska županija nije niti objavila namjeru davanja koncesije za onaj dio pomorskog dobra u odnosu na koji su ishodne dozvole niti je zatim objavila natječaj za dodjelu koncesije čime je uistinu onemogućila stečajnog dužnika da materijalizira sve svoje napore i troškove u ishodu lokacijskih dozvola makar je sam stečajni dužnik u više navrata to od nje tražio:

DOKAZ: dopis društva MEHATRONIKA BURAZIN d.o.o. zastupanog tada po Tomislavu Burazinu predan izravno na protokol Splitsko-dalmatinske županije dana 05. prosinca 2019.g., dopis društva MEHATRONIKA BURAZIN d.o.o. zastupanog tada po Tomislavu Burazinu predan izravno na protokol Splitsko-dalmatinske županije dana 25. veljače 2020.g., zahtjev društva MEHATRONIKA BURAZIN d.o.o. zastupanog tada po Tomislavu Burazinu predan izravno na protokol Splitsko-dalmatinske županije dana 07. travnja 2020.g., prigovor županu Splitsko-dalmatinskom g-dinu Blaženku Bobanu, kao čelniku tijela radi neriješavanja predan izravno na protokol Splitsko-dalmatinske županije dana 23. listopada 2020.g.,

Dakle, cijela stvar stoji potpuno suprotno od onoga što sud zaključuje pobijanim rješenjem.

Nadalje, na izvještajnom ročištu izloženi su razlozi zbog kojih je stečajni dužnik pretrpio običnu štetu, kao što je naznačena i visina te štete circa, dok su posebno izloženi razlozi štete koju je pretrpio stečajni dužnik iz osnova izmakle dobiti.

Razlika između jedne i druge štete nije neznatna i, naravno da je izvjesniji pozitivan ishod parnice u pogledu ostvarenja naknade obične štete nego naknade štete

zbog izmakle dobiti budući da bi se zahtjev za naknadu štete zbog izmakle dobiti od strane tuženika povezivao s ishodom natječaja (neizvjesnim) za dodjelu koncesije na pomorskom dobru, ali koji natječaj je potpuno izostao budući da ga Splitsko-dalmatinska županija nije ni objavila.

No, upravo to što Splitsko-dalmatinska županija NIJE objavila natječaj za dodjelu koncesije temeljem lokacijskih dozvola koje je ishodio (u dobroj vjeri) stečajni dužnik po njenoj ovlasti (nalogu) stečajnom dužniku i jest prouzročena šteta, i jedna i druga, dok je pitanje visine preostalo za utvrditi u parničnom dokaznom postupku, a ne u ovom postupku!

Naime, osnovni prigovor tuženika u toj parnici bi bio; Kako tužitelj uopće zna ili može znati da bi baš on bio izabran za najboljeg ponuditelja?, ali bi njegov odgovor na takav prigovor bio zaista jednostavan: A kako tuženik zna ili može znati da ne bi?! I to nakon što je već utrošio značajan novac i vrijeme da bi uopće uspio s inicijativom da ta županija raspiše javni natječaj za dodjelu koncesije.

Drugim riječima, da je županija objavila natječaj za dodjelu koncesije bez obzira na ishod toga natječaja parnice u pogledu naknade štete zbog izmakle dobiti sasvim sigurno ne bi moglo biti.

Uostalom, sve kada bi i bilo točno (iako očigledno nije) ono što sud zaključuje glede primjene Zakona o koncesijama (sugerira da nije sklopljen ugovor o koncesiji, pa da stečajnom dužniku nije ni mogla nastati šteta), propustio je uvidjeti da je čitav niz situacija u kojima se i provedbom zakona može nanjeti šteta, a tipičan odnosno baš nerijedak primjer tako nečega je provedba Zakona o izvlaštenju i određivanju naknade kod npr. nepotpunog izvlaštenja gdje primjenom toga zakona izvođenjem radova na nekretnini koja je predmet izvlaštenja može biti prouzročena šteta potpuno mimo visine određene u samom upravnom postupku iz osnova naknade izvlašteniku zbog umanjenja tržišne vrijednosti predmetne nekretnine i za takvu je štetu uvijek odgovaran korisnik izvlaštenja upravo po odredbama Zakona o obveznim odnosima koji propisuje o šteti kao takvoj.

Vjerovnici drže da je sud donio pogrešnu odluku kada je zaključio da ta parnica ne bi bila u interesu stečajnim vjerovnicima, pa tako i kod činjenice da je AGRAM BANKA d.d. čak uplatila predujam za namirenje troškova upravo ovog stečajnog postupka.

Jedini vjerovnik kojem ta parnica ne bi bila u interesu jest Republika Hrvatska, jer je njeno potraživanje u ovom postupku minorno u odnosu na što bi morala platiti stečajnom dužniku po njegovom uspjehu u takvoj parnici, a sve iz razloga što županije uopće ne odgovaraju za štetu koju počine svojim postupanjem, već za svaku od njih, pa tako i Splitsko-dalmatinsku odgovara Republika Hrvatska što je očito iz odredbe članka 14. Zakona o sustavu državne uprave NN 66/2019 koji glasi:

Štetu koja fizičkoj ili pravnoj osobi nastane nezakonitim ili nepravilnim obavljanjem poslova državne uprave nadoknađuje Republika Hrvatska.

Međutim, ni Republika Hrvatska ne smije biti privilegirana sudskom odlukom, jer su sve stranke, pa tako i ona pred Zakonom jednake.

Dosljedno iznesenom, predlaže se drugostupanjskom sudu pobijano rješenje u cjelosti ukinuti i predmet vratiti prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje i donošenje nove odluke.

U Splitu dne, 30. rujna 2024.g.

